

č. j. To 235/34-21 bol potvrdený prvostupňový rozsudok s tým, že náhradný trest bol stanovený tromi dňami uzamknutia. Tým bola vec pravoplatne skončená. Obžalovaný síce podal ešte zmätočnú sťažnosť, ktorú vrchný súd v Bratislave usnesením zo dňa 12. júla 1935, č. j. Zm I 85/35-23 odmietol. Táto zmätočná sťažnosť podľa § 494, odst. 2. tr. p. nemala však právneho účinku na pravoplatnosť rozsudku.

Súkromný žalobca »L.« v L. ako zapísané spoločenstvo s ručením obmedzeným je spoločnosťou obchodného práva. Z ustanovenia § 5 zákona o ochrane cti plynie, že spoločnosti obchodného práva nepoživajú ochrany zákona o ochrane cti. V ustanovení tom je taxatívne vypočítané, kto kromе fyzických osôb požíva ochrany cit. zákona. Spoločnosti obchodného práva tam nie sú uvedené. Správnosť horejšieho výkladu je zrejmá ostatne tiež z motívov k spomenutému zákonu. V dôsledku toho nemalo byť vôbec na základe súkromného návrhu, podaného výhradne menom spomenutého spoločenstva, vedené trestné pokračovanie pre prestupok pomlavy podľa zákona o ochrane cti zo dňa 28. júna 1933, čís. 108 Sb. z. a n. spáchaný na tomto spoločenstve, lebo jeho česť nie je konkrétnym predmetom prestupku pomlavy podľa § 2 zákona o ochrane cti. O pomluvu jednotlivých členov spoločenstva alebo jeho zamestnancov v tejto trestnej veci vôbec nejde, lebo títo neučinili súkromných návrhov a tiež rozsudky nižších súdov hovoria výhradne o pomluve, spáchanej na »L.-družstve« a nie jeho členoch alebo zamestnancoch. Keď prez to bol obžalovaný P. S. uznaný vinným prestupkom pomlavy podľa § 2 zákona o ochrane cti, spáchaným pomluvou na uvedenom spoločenstve s ručením obmedzeným, porušili nižšie súdy (okresný a krajský) predpisy §§ 2 a 5 cit. zák.

Čís. 5482.

Proti usneseniu vrchného súdu, ktorým bola odmietnutá zmätočná sťažnosť proti rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vo veci patriacej do príslušnosti okresného súdu, je sťažnosť k najvyššiemu súdu neprípustná.

(Rozh. zo dňa 11. januára 1936, Zm IV 733/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti N. D. pre prečin ťažkého telesného ublíženia odmietol sťažnosť obžalovaného proti usneseniu vrchného súdu v K. zo dňa 19. októbra 1935.

D ô v o d y:

Vrchný súd usnesením zo dňa 19. októbra 1935 odmietol sťažnosť obžalovaného proti usneseniu vrchného súdu zo dňa 24. augusta 1935, ktorým bola ako opozdená odmietnutá zmätočná sťažnosť ohlásená proti rozsudku krajského ako odvolacieho súdu vo veci, patriacej do príslušnosti okresného súdu.

Táto sťažnosť obžalovaného proti tomuto odmietajúcemu usneseniu vrchného súdu bola najvyšším súdom odmietnutá. Proti napadnutému usneseniu vrchného súdu neľze použiť sťažnosti, lebo vrchný súd usne-

sením zo dňa 24. augusta 1935 rozhodol už ako tretia stolica s konečnou platnosťou a preto nemá najvyšší súd obdobne s ustanovením § 556, odst. 1. tr. p. oboru pôsobnosti, aby v tejto veci o sťažnosti obžalovaného rozhodoval.

Čís. 5483.

Úhrnný trest nesmí býti delší než doba zjištěná součtem dob všech trestů vzatých v úvahu pro výměru úhrnného trestu.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1936, Zm IV 811/35.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti J. E. pro zločin podvodu, na základě veřejného líčení o opravném prostředku generálního prokurátora podle § 441 tr. ř. vynesl tento rozsudek: Opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti podle § 441 tr. ř. se vyhovuje a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Užhorodě ze dne 23. června 1934, č. Tk 23/29-53 byl porušen zákon v ustanovení §§ 517, odst. 1 a 518, odst. 7 tr. ř. Podle § 442, odst. 7 tr. ř. zrušuje se tento rozsudek ve výroku o výměře souhrnného trestu a tento se odsouzenému J. E. znovu vyměřuje na osm měsíců vězení.

Důvody:

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Užhorodě ze dne 23. června 1934 byl vyměřen J. E. souhrnný trest vězením 8 měsíců a 13 dní namísto trestů vězení 7 měsíců, 10 dní, 14 dní a 15 dní uložených mu rozsudky krajského soudu v Užhorodě ze 16. listopadu 1933 a okresního soudu v Táčově ze dne 26. září 1933, z 22. listopadu 1933 a z 12. ledna 1934. Součet všech těchto původních trestů činí 8 měsíců a 9 dní, souhrnný trest byl však J. E. uložen vězením na 8 měsíců a 13 dní, tedy výměrou vyšší než prostý součet všech trestů, jež byly základem výměry souhrnného trestu.

Tento postup odporuje ustanovení § 518, odst. 7 tr. ř., podle něhož vyměření souhrnného trestu se děje výhradně na základě doby trvání a tíže trestů, uložených dřívějšími rozsudky. Z této zásady plyne, že nikdy nesmí býti souhrnný trest trvání delšího než doba, zjištěná součtem dob všech trestů, vzatých v úvahu pro výměru souhrnného trestu. Ba s ohledem na to, že při výměře jednotlivých trestů nebylo hleděno k předpisům, směrodatným pro výměru souhrnných trestů, t. j. k ustanovení § 96 tr. z., ač tresty ty mají býti vykonány jedním výkonem, je nutno — a to i tenkrát, jde-li o tresty stejného druhu — součet dob všech v úvahu vzatých trestů přiměřeně zkrátiti. Toto je zřejmá tendence zákona, jenž v § 517, odst. 1 tr. ř. předpisem o souhrnných trestech sleduje účel, odstraniti nepřiměřenost vznikající v neprospěch odsouzeného tím, že má jedním výkonem odpykati více trestů, při jichž výměře nebylo hleděno k předpisům směrodatným pro výměru souhrnných trestů, vydaným zřejmě v prospěch obžalovaného. Mýlil se proto krajský soud